

19. navadna nedelja

Pirniče, 12. avgust 2018

»Moje meso za življenje sveta«

Najbrž se še spominjate, dragi bratje in sestre, da smo minulo nedeljo v Božji besedi poslušali odlomek o Izraelcih, ki so se na poti skozi puščavo, iz egiptovske sužnosti v svobodo obljubljenе dežele, znašli v stiski in so se zaradi lakote hoteli vrniti celo nazaj v Egipt. Da bi jih ohranil na poti svobode in dostojanstva, jim je Bog dajal hrano - mano, v moči katere so napredovali proti obljubljenemu cilju.

Danes v evangeliju vidimo Jezusa, kako to zgodbo, ki so jo takrat seveda poznali vsi Judje, povzame in nadgradi. Podobno kot je v davnini Bog Izraelcem priskrbel hrano, da so ostali pri življenju in se rešili, Bog danes pomaga tudi nam: pošilja nam kruha, v moči katerega bomo ohranili življenje in dospeli do tako zaželjenega cilja: Božje gore Horeb, ki ni nič drugega, kot srečanje z Bogom v nebeški domovini.

A kaj je v resnici ta kruh, ki nam ga Bog daje? Jezus je tu nekoliko skrivnosten, pa vendar jasen: »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta«. Ko so to slišali Jezusovi sodobniki so se - verjetno kot bi se danes marsikdo - spraševali: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« A ker vemo, kako se je zgodba nadaljevala, danes razumemo, na kakšen način nam je Jezus podaril svoje meso: s tem, da je za nas umrl na križu. Jestí od kruha, ki nam ga prinaša Jezus pomeni, biti deležen Jezusove odrešilne smrti na križu. Sprejeti njegovo žrtev, kot znamenje Božje ljubezni do nas.

Ničkolikokrat smo bili v zgodovini že priča podobnim situacijam, ko se je nekdo do te mere žrtvoval za druge, bodisi starši za otroke, mož za ženo ali obratno, da bi čisto preprosto lahko rekli, da je v resnici daroval svoje meso za te, ki jih je ljubil. Svoje življenje je dal, dala zanje.

Čez dva dni se bomo spominjali godu sv. Maksimilijana Kolbeja. Pred časom sem vam o njem že govoril: on je - čisto dobesedno - dal svoje telo, za življenje drugega človeka. Podobnih primerov pozna zgodovina še kar nekaj. Po drugi strani pa »dati svoje telo za življenje drugih« končno niti ne pomeni zgolj dobesedno umreti za bližnjega. Mar ne umira mati bedeča nad posteljo bolnega otroka; mar ne umira oče, ko se dan za dnem utrujen zvečer z dela vrača domov, da lahko nahrani lačna usta svoje družine? In končno: mar ne umira duhovnik, ki ga po krivici obrekujejo in vlačijo po časopisih, pa vendar ne preklinja svoje usode in ne grozi, pač pa moli za te, ki mu jemljejo dobro ime?

»Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta«.

Bratje in sestre! Jezus je umrl, da bi mi živeli.

Ko v hvaležnosti sprejmemo to njegovo žrtev in nanjo odgovorimo s svojo ljubeznijo do bratov in sestre, Jezus v resnici živi v nas. Zdaj smo mi njegovo telo.

Ali, kot je zapisal Pavel v svojem pismu Efežanom in smo ga danes slišali v drugem berilu: »Živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljubil nas in je za nas daroval sam sebe«.

Bratje in sestre! Z Njegovo žrtvijo smo odrešeni. On je kruh za naše življenje. In kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj. Amen.